

Ni og Tyvende Capitel.

Om Brandstiftelse.

Denne Forbrydelse har været Gjenstand for en omhyggelig Behandling i Forordningen 26. Marts 1841, som Lovudkastet i alt Væsentligt har lagt til Grund for sin Fremstilling. Det maa imidlertid bemærkes, at Lovudkastet ikke, saaledes som den nævnte Forordning, idetmindste tildeels har gjort (§ 7), giver Regler for enhver Art af Ildspaaættelse, men alene for den egentlige Brandstiftelse eller en saadan Ildspaaættelse, der udsætter for en større Ulykke ved at fremkalde Ildsvaade eller Ildbrand. Som Følge heraf omtales ikke Ildspaaættelse paa Gjenstande af enhver Slags, men kun paa saadanne, der efter deres Beskaffenhed kunne medføre Fare for videre Udbredelse af Ilden, og netop denne deres Egenstabs bliver i Forbindelse med den Omstændighed, om Forbryderen havde til Hensigt at forvolde en udstrakt Udelæggelse, det Moment, hvorpaa Lovudkastet bygger sin Adskillelse mellem de enkelte Classer af denne Forbrydelse. Antændelsen af mindre vigtige Gjenstande kan naturligvis indeholde en Forbrydelse; bortset fra de Tilfælde, hvor det var Hensigten, at Ilden skulde udbrede sig til Huus, Skib eller anden brandfarlig Eiendom; og hvor der saaledes foreligger et Forsøg paa egentlig Brandstiftelse, kan en saadan Antændelse være stæet for at udelægge Andres Gods eller for at besvige Brandforsikringen; den vil da falde ind under de for disse Forbrydelser gjældende Afsnit af Lovudkastet (Cap. 27 og 31); men den medfører ikke almindelig Fare og hører saaledes ikke hjemme i Capitlet om Brandstiftelse. Det maa fremdeles erindres, at den forsættelige Brandstiftelse alene behandles i Lovudkastet, forsaavidt den er stæet i retsstridig Hensigt, det være sig nu at tilføje anden Mand Skade eller at besvige Brandforsikringen, og saaledes udgjør en egentlig Forbrydelse. Er dette ikke Tilfældet, kan Ildspaaættelsen vel have medført en dogsaar stor Fare og vil muligt ikke kunne hengaae ustraffet, men Forholdet vil da falde ind under Politilovenes Omhu for den almindelige Sikkerhed.

om Lovudkastet ordner sine Regler om Brandstiftelse i 3 Classer: 1. Ildspaaættelse paa Huus eller Skib, enten paa Skov, Torvemose, Hebe eller Ager, Tømmer eller Brændeforraad eller besligte Gjenstande, naar den er foregaaet under saadanne Omstændigheder, at Forbryderen har maattet indsee, at Andres Liv beredes eller udsættes for aabenbar Fare, eller at det skeer for at beforsøge Oprør, Plyndring eller anden saadan Forstyrrelse af Samfundsordenen eller for at forvolde en udstrakt Udelæggelse (§ 276 og § 278, 2det Stykke).

2. Ildspaaættelse paa Huus eller Skib under andre Omstændigheder, og med anden retsstridig Hensigt (§ 277).

3. Ulige Ildspaaættelse paa Hytter eller Skure, der ikke kunne betragtes som Huus, enten paa Skov, Torvemose, Hebe eller Ager, Tømmer eller Brændeforraad m. v. (§ 27, 1ste Stykke).

Om det er egen eller anden Mand's Eiendom, hvorpaa der sættes Ild, bevirker det for sig ingen Forskjælning i

Straffen, som i Fdg. af 26. Marts 1841 for den førstnævnte Art af Tilfælde ubestemt er Livsstraf, bestemmes i Udcastet til Tugthunsarbejde ikke under 8 Aar, men kan dog stige til Livsstraf, naar Noget omkommer ved Ildbranden.

3det og andet Tilfælde er Straffen, der efter Fdg. 1841 i Almindelighed er Tugthunsarbejde paa Livstid eller dog ikke under 8 Aar, nu sat til Strafarbejde fra 2 til 12 Aar, og kan under formildende Omstændigheder, navnlig hvor Huset er affædes beliggende og ikke bebøet af Andre, med sættes til 1 Aar, og 3det Tilfælde fastsætter Udcastet Straffen, der for Ilden er Strafarbejde